

Cal obligar a una consulta electoral! La reacció sols cedirà a la força obrera i nacionalista organitzada.

EDITORIAL

Sembla que hi ha corrents de reconstituïció de la vella concepció sindicalista a Catalunya. Els sindicats d'oposició es reintegrarien de nou a base d'un retorn a la vella concepció sindicalista.

Ha estat la nostra posició des del primer dia. No direm que sigui un èxit d'«Estat Català», sinó un èxit de la voluntat de tots els elements obrers catalans dels quals no n'erem més que un ressó. Si la constitució es realitza, serà una altra victòria de l'esperit català que supera les pressions i les suggestions d'elements aliens.

El sindicalisme, per la seva doctrina i per la seva pràctica, s'adiu perfectament amb el tarannà peculiar del nostre poble. A part de l'anarquisme, cap altra doctrina socialista no ha tingut un poder prosèlic a Catalunya. Però el cicle d'activitat doctrinària de l'anarquisme ha finit a tot arreu; s'ha incorporat del tot al sindicalisme i amb caràcter específic només persisteix una petita fracció cridanera, barrejada d'esperitats en plena crisi de desesper i de psicòpates que volen ocultar les seves tendències criminoses sota un gruix d'idealisme. El nostre poble refusa per complet aquesta actitud de l'anarquisme oficial. El refusa per repugnant, per immoral i inhumà, a més de perillós i contraproduent, perquè en emprar els mateixos procediments de la tirania argumenta i abriva les crueltats reaccionàries. Quant al socialisme marxista, no ha fet forat entre els nostres obrers; els pocs adeptes o són gent forana o provenen de sectors en els

quals influeix més el desig d'imitació i l'espectacularitat que la creença.

I és que l'oubrer català no admèt la hipèrtròfia de l'Estat que reclama el marxisme. A part de la seva manca d'integració en l'Estat espanyol, pel qual mai no s'ha sentit representat i sempre l'ha tingut per enemic, hi ha el fet de la tradició. Catalunya no ha estat mai un poble imperialista; si en el curs de la seva història ha eixamplat les fronteres no ha estat per a subordinar pobles, sinó per a alliberar-los; immediatament els donava un regíme propi i consemblant al seu—exemples, València i Mallorca—perquè repugnava a la seva mentalitat i al seu esperit democràtic la hipèrtròfia estatal que significava la subordinació del país conquistat. És una realitat que el marxisme fructifica en països on l'imperialisme ha divinitzat l'Estat acceptant i lloant-ne fins els errors i crueltats: cas el de Rússia, on malgrat les seves reclamacions generoses continua la política imperialista dels tzars.

El sindicalisme és la doctrina catalana per essència. Sota la seva acció si no desapareix l'Estat minva la força. Pel sindicalisme es necessita una constant intervenció ciutadana perquè és energia i creació dels de baix i és activitat permanent. El sindicalisme és funció de pobles demòcrates i desintoxicats d'imperialisme; amb la mentalitat sindicalista no és possible bescantar la democràcia com tant sovint ho fan els nostres comunistes d'al·luvió.

El sindicalisme deixa intacte el poder d'iniciativa dels obrers. Totes les

doctrines socialistes són elaboració de la mentalitat burgesa o petit burgesa com es diu ara, que en un altre esperit de generositat i de justícia han cercat solucions als dolors dels de baix. En realitat, però no és una doctrina sortida de nuclis obrers. El sindicalisme és la única que té tan noble origen. Sorel no fa altra cosa que sistematitzar el pensament i les tàctiques dels sindicats que s'apartaven de les recomanacions i disciplina dels líders que s'apartaven precisament de les recomanacions i disciplina dels líders del socialisme oficial.

El sindicalisme és la veritable acció del proletariat. El seu predomini no significava la dictadura ni el despotisme, com han de defensar els líders comunistes; dictadura i despotisme que es gira amb freqüència contra els mateixos obrers en nom dels quals diuen que governen. L'activitat i la intervenció d'aquests és com a homes de partit i no com a proletaris ni productors; com obrers no haurien mai permès la supeditació, gairebé esclavització, dels pagesos de la Rússia soviètica.

El sindicalisme és una activitat democràtica. Si aquest es refà en defensa del mateix, ha d'estructurar-se en una democràcia pura perquè si no ho fa així ben aviat fracassarà de nou. De baix a dalt ha de pujar la seva voluntat; els capitosts han de tenir ben en compte aquesta estructuració, única eficàcia duradora, i pensar que a qui han d'educar i entrenar és a aquest home de baix, damunt del qual, com a un cíclop mitològic, fan aguantar el món.

Cal que el proper 14 d'abril el poble prengui justícia per la seva ma,
Cal fer neteja a la ciutat i al camp del reptil de la reacció, per a poder implantar un
règim de democràcia i de justícia social.